Az apostolok laikus emberek voltak – Philip H. Lancaster

"The Apostles Were Laymen" by Philip Lancaster

A világ és a gyülekezet egyetért abban, hogy milyen címet használjak. A nevemről és a címemről azonos módon gondolkoznak: Philip H. Lancaster tisztelendő úr.

Egyike vagyok azon emberek elit csapatának, akiknek joguk van használni a „tiszteletes” címet. (a "tiszteletes a papság egy tagja.") Így különböztetnek meg engem, mert részt vettem egy három éves teológiai képzésben és oklevelet szereztem. A „hittudomány tanára” is vagyok, és letettem egy vizsgát a szolgálók és vének testülete előtt, miután szolgálatba állítottak és engedélyezték a tisztelendő címmel járó minden kiváltság igénybevételét. Ez a megkülönböztetés feljogosított arra is, hogy egy gyülekezet pásztora, igehirdetője legyek, olyan valaki, aki felügyeli a gyülekezeti rendet, akit megillet az „áldásmondás” kiváltsága.

A gyülekezet és a világ szerint a papság tagja vagyok elválasztva és egy jól hangzó címemmel megkülönböztetve másoktól.

Igen, ez jól hangzik a modern füleknek, de van egy kis probléma: a cím és mindaz, ami azzal jár az sértés Jézus Krisztusra és mindenki másra nézve a gyülekezetben.

Az Úr iránti engedelmességem kifejezéseként lemondok a címemről és elutasítok mindent, ami azzal jár.

Jézus azt mondta, hogy "ne hívjátok magatokat Mesternek”, mert egy a ti Mesteretek és mindnyájan testvérek vagytok" (Máté 23). Az Úr Jézus megtiltott minden megtiszteltetéssel járó cím használatát az Ő népe között, a gyülekezetben annak minden következményével együtt.

„Aki magát felmagasztalja megaláztatik, és aki magát megalázza felmagasztaltatik”. (Máté 23.12).

Jézus határozottan megtiltotta, hogy a gyülekezetben bárki megkülönböztető, különleges címet használjon. Ennek ellenére az első apostolok halála után megszűnt ez a gyakorlat. Miért sértés ez Jézusra nézve? Azért, mert egyedül Ő a fej, a Mester az Ő gyülekezetében.

A hivatásos papsággal kapcsolatos elgondolás, ami az első apostolokat követően néhány száz év alatt belülről rombolta le a gyülekezetet, a vezetésről és a hatalomról alkotott világi felfogás közvetlen megnyilvánulása volt. Jézus egy törlőkendőt kötött a dereka köré és úgy szolgált a tanítványai felé (János 13). Ezzel szemben a "papok" díszes ruhákat, nyakörveket öltöttek magukra és azt képzelték, hogy ezek a gyülekezeti közösség fölé emelik őket. Később a reformáció idején ennek a papi rendszernek a legrosszabb szokásai megszüntetésre kerültek, megtartották azonban a „papság” és a „laikusok” közötti megkülönböztetést, ami a mai napig fennmaradt.

Látunk az Újszövetségben a papság és a laikusok közötti bármiféle megkülönböztetést? Egyáltalán nem. Pontosan az ellenkezőjét látjuk: a gyülekezetek vezetői hétköznapi emberek voltak, akik alázatosan szolgáltak a nyáj felé. Ők nem kerestek és nem is fogadtak el semmiféle speciális pozíciót, címet vagy ruházatot, ami megkülönböztette volna őket a többi testvértől. Iskolázatlan, hétköznapi emberek voltak.

Vessünk egy pillantást az apostolokra. Ezeket az embereket Jézus nagyon gondosan választotta ki magának, hogy az Ő egyházának alapkövei legyenek: emberi küldöttek, akik által Isten létrehozta az Ő egyházát a földön (Efézus 2.20). Ők az isteni kijelentés igazi küldöttei voltak, hatalommal rendelkező emberek, akik meghatározták az egyház rendjét és irányát. Minden bizonnyal az első apostolok voltak a legfontosabb vezetők, akik valaha léteztek az egyházban. Minden bizonnyal bármelyikük megérdemelt volna valami különleges címet, pozíciót és rangot, de ezek az apostolok nem voltak egyházi papi személyek.

Ezzel ellentétben világosan látszik, hogy az apostolok a vezető szerepük és az azzal együtt járó hatalmuk gyakorlása által nem képeztek egy megkülönböztetett szakértő szellemi elitet a keresztyénségen belül. Nézzünk meg néhány bizonyítékot erre.

Az Ap.csel. 4.13-ban a zsidó papság (Sanhedrin) Péterrel és Jánossal szembeni reakciójáról olvashatunk:

„Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságát, és ***megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek,*** *csodálkoztak; meg is ismerték őket, hogy Jézussal voltak”.*

Ami megkülönböztette őket, az nem az iskolai végzettségük és az oklevelük volt, hanem hogy szellemi hatalommal rendelkeztek, mert Jézussal voltak és Ő velük volt a Szent Szellem által.

A görög-angol Újszövetségem a sorok között megjegyezve a következő szavakat javasolja használni az apostolok jellemzésére: "iskolázatlan", "közönséges", sőt „írástudatlan”, „laikus” (világi) emberek. Az apostolokat az akkori papság „iskolázatlan világi embereknek" látta! Számítanak ezek az emberek egyáltalán, ki veheti őket komolyan? Az Úr Jézus, aki ezeknek a közönséges embereknek a munkájára építette az egyházát.

Sehol nem látjuk, hogy az apostolok jogot formáltak volna bármilyen különleges címre és elismerésre. Pál „Isten emberei között a legkisebbnek” hívta magát (Efézus 3.8) és visszautasította még azt a tiszteletdíjat is, ami szolgálata alapján járt volna neki. (1 Kor. 9.12). Péter, amikor megszólította a gyülekezeti vezetőket, akkor magát egyszerűen „presbitertársnak” nevezte (1 Péter 5.1). Amikor az apostolok és a vének összejöttek Jeruzsálemben egy kritikus tanítás megvitatása érdekében, akkor az apostolok engedelmeskedtek egymásnak és a levelet, amit a tanácskozás határozatáról küldtek a

gyülekezeteknek azt az „apostolok, a vének és az atyafiak” nevében küldték el. (Ap.csel. 15.23).

Testvériesség

A gyülekezet a testvériességről szól. Olyan, mint egy család, amiben nincsenek megkülönböztetett csoportok. Az Újszövetség a helyi gyülekezet vezetőségét a vének testületeként egy többszemélyes vezetőségnek írja le, akik úgy működnek, mint egymásnak engedelmeskedő testvérek: nincs egy meghatározott ember, aki a többiek fölé emelt pozícióban lenne. (Tanulmányozhatjátok a következő igéket és gondolkozzatok el a vezetőség helyzetén: Ap.csel. 14.23; 20.17-31; Fil. 1.1; 1 Thessz. 5.12-13; 1 Tim. 3.1-13; Tit. 1.5-9; Zsidó 13.17; 1 Pét. 5.1-4.)

A papi rendszer egy közvetlen támadás Krisztus testének természete ellen. Egy téves elgondolást mutat be egy különleges szellemi elitről, ami büszkeséghez és hatalommal való visszaéléshez vezethet abból adódóan, hogy egy embert megkülönböztetett pozícióban mások fölé emelnek. Ez passzivitáshoz vezet a gyülekezet többi tagja esetében, akik „másodosztályú” tagjaivá válnak a közösségnek. A test tagjai így nem használhatják a saját ajándékaikat, hogy szolgálatot vállaljanak, mert a „szolgálat” munkájára egy szakember van kijelölve.

A papi rendszer legrosszabb következménye az, hogy megakadályozza a gyülekezetben lévő emberek szellemi fejlődését. Isten terve az, hogy az iskolázatlan, közönséges emberek Isten nyájának véneivé, felvigyázóivá és pásztoraivá váljanak. Növekedhetnek kegyelemben, tanulhatnak a Bibliájukból és fejlődhetnek a vezetésben gyakorolva azt a saját családjukban, hogy a megfelelő időben felfedezzék és megbízzák őket a gyülekezeti tagok pásztorlásával, megválasszák a vének testületének egy tagjává. Nincs szükség teológiai sem pedig szemináriumi végzettségre. A munka közbeni próbákban fejlődve juthatnak el oda, hogy egy gyülekezet vezetőivé váljanak. A papi rendszer megfosztja ettől a lehetőségtől a legtöbb embert, megakadályozva az Istentől való törekvéseiket, hogy szolgáló vezetőkké váljanak. Az emberek nem néznek szembe a kihívásokkal és ezért a gyülekezet legyengül - nem beszélve a családjaikról, mert a vezetők nem támogatják a folyamatos szellemi növekedésüket.

Láthatjátok, hogy mindez összhangban van azzal, amit „család-alapú gyülekezetnek” hívunk. Meg kell szabadulnunk az egyszemélyes pásztori rendszertől, ahol a vezető elkerülhetetlenül programszervezővé, egy bürokratikus rendszer vezetőjévé válik. Vissza kell térni a testvériesség elvéhez, ahol a gyülekezet olyan, mint egy család és egyetlen férfi sincs olyan pozícióban, hogy leuralhatná a többieket. Ki kell jönni ebből a rendszerből, ahol az emberek csak kiégnek. Nem kell vitatkozni az ottmaradókkal, hanem egyszerűen csak elszakadni tőlük.

Új gyülekezet indítása

Van valami, ami nagyon bátorító. A gyülekezetnek ez a nem papi, hanem család elven működő mintája egy olyan valami, ami ismétlődő módon létrehozható emberek százai

és ezrei által minden nemzetben az egész világon. Istenfélő emberek bármilyen kis csoportja, akik testvérként elkötelezik magukat egymás felé, megosztva egymással a gyülekezetről alkotott azonos szellemi látásukat és készek arra, hogy egymásnak engedelmeskedjenek az Úrban, bátran belevághatnak egy család alapú gyülekezet létrehozásába.

Láthatjátok, hogy nincs szükség „pásztorra" (szakképzett papra, mint igehirdetőre) ahhoz, hogy elindítsatok egy gyülekezetet. Jobb, ha nincs ilyen ember közöttetek, kivéve, ha kész együttműködni a testvériesség alapján - az apostolok által lefektetett módon.

"Úgy érted, hogy elindíthatunk egy gyülekezetet néhány családdal?" Igen, elindíthattok.

A döntő eleme egy biblikus gyülekezet sikeres megalakításának a csoportot alkotó emberek hozzáállása. Teljes egészében el kell kötelezniük magukat az Úr és az Ő igéje felé, készen arra, hogy saját gondolataikat és akaratukat alávessék a Szentírásnak. El kell kötelezni magukat egymás felé is, hogy szeretetben engedelmeskednek egymásnak. Nem szabad keresni azt a lehetőséget, hogy a többiek fölé emelje valaki magát. Egy önmegtagadó és szolgáló magatartást kell kialakítani az egész csoportban.

A gyülekezetet alkotó emberek rendszeresen összejöhetnek, hogy

- imádkozzanak Krisztus testéért,
- megbeszéljék a családtagok szellemi és fizikai szükségeit,
- tanulmányozzák a Bibliát,
- felügyeljék és pásztorolják Isten kis nyáját.

Idővel fel fognak maguk között fedezni véneket és diakónusokat fognak beállítani, hogy segítsék a vének munkáját. Ha különböző emberek odaszánják magukat az Úrnak és egymásnak, akkor minden bizonnyal meg fogják látni egy igazi gyülekezet létrejöttét maguk között.

Felejtsük el a "tiszteletesnek" nevezett üzletembereket. Az Úr közönséges munkásembereket választ ki és tesz rendkívülivé. Te is lehetsz egy közülük!

-§-

Source: patriarch.com/article.php?sid=70

Fordította: Abonyi Sándor (https://keskenyut.wordpress.com)